

Armo riittää

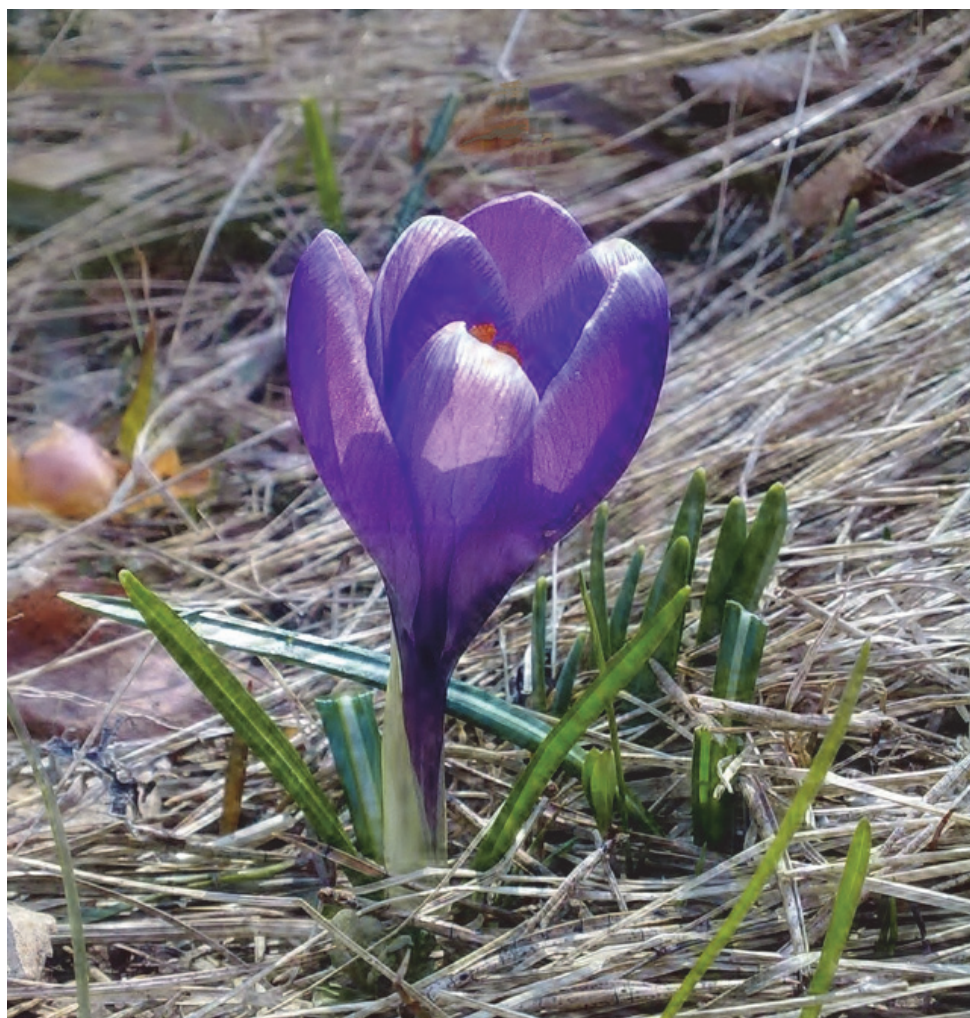


Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta nykyajan ihmiselle

Numero 2

11. vsk

30.4.2014



"Katselkaa kukkia, kuinka ne kasvavat." Kuva: Ceta Lehtniemi

Meerin mietteitä

Ilo Herrassa



Huumori on Jumalan antama lahja meille. Monesti olemme saaneet nauttia hauskoista sanakäänteistä ja yllättävistä tilanne muutoksista. Jopa vaikeissakin olosuhteissa huumori on auttanut eteenpäin.

Nyt haluan kuitenkin tuoda esille jotain enemmän ja syvällisempää kuin huumori. Sana sanoo, että ilo Herrassa on teidän väkyytenne. Tällainen ilo kestää elämässä ja kuolemassa. Saamme osaksemme ilon, kun otamme vastaan uskon lahjan ja opimme tuntemaan Jeesuksen, ilomme todellisen lähteen. Hänet me löydämme Jumalan Sanasta. Itse asiassa Hän on Sana.

Raamattu kehottaa: ”Iloitkaa aina Herrassa! Sanon vielä kerran: iloitkaa!” (Fil. 4:4). Tässä tarkoitettua iloa voimme kokea ahdistustenkin keskellä, koska saamme antaa murheemme Hänen kannettavakseen. ”Älkää olko mistään huolissanne, vaan saattakaa aina se, mitä tarvitsette, rukoillen, anoen ja kiittäen Jumalan tietoon. Silloin Jumalan rauha, joka ylittää kaiken ymmärryksen, varjelee teidän sydämenne ja ajatuksenne, niin että pysytte Kristuksessa Jeesuksessa.” (Fil. 4:6,7.)

Olen lukenut viime päivinä kirjan saksalaisesta papista Dietrich Bonhoefferista, joka joutui kärsimään paljon vakaumuksensa tähden. Morsiamelleen kirjoittamansa viimeisen kirjeen liitteeksi hän laitto runon, joka on tullut meillekin tutuksi rakkaana virtenä. Muutaman kuukauden kulluttua tämän kirjeen kirjoittamisen jälkeen Bonhoeffer sai teloituskuoleman kautta siirtyä elämään, iankaikkiseen elämään.

Ankean vankilan uumenissa on syntynyt valoisa, Jumalan hyvyyteen luottava runo:

*Hyvyyden voiman ihmeelliseen suojaan
olemme kaikki hiljaa kätkeyt.*

*Me saamme luottaa uskolliseen Luojaan,
yhdessä käydä uuteen aikaan nyt.*

*Jos ahdistuksen tie on edessämme
myös silloin Kristus meitä kuljettaa.
Annamme Isän käsiin elämämme.
Hän itse meille rauhan valmistaa.*

*Suo, Herra, toivon kynttilöiden loistaa,
tyyneksi, lämpimäksi liekki luo.
Valaiset pimeään, voit pelon poistaa.
Jää keskellemme, Kristus, rauha tuo!*

*Kun pahan valta kasvaa ympärillä,
vahvista ääni toisen maailman,
niin että uuden virren sävelillä
kuulemme kansasi jo laulavan.*

*Hyvyyden voiman uskollinen suoja
piirittää meitä, kuinka käyneekin.
Illasta aamuun kanssamme on Luoja.
Häneltä saamme huomispäivänkin.”*

Virsi 600

Iloitkaa Herrassa!

Meeri Auramo

Anna lahja jonka keskus on Kristus

Ole mukana evankeliumin levittämisessä. Anna Armo riittää -lehti lahjaksi ystävillesi. Tee lahjatilaus nyt.

Soita (019) 41 42 43 tai lähetä lahjatilaus osoitteeseen evank@evank.org.

Armo riittää -lehti on maksuton.

Kristinuskossa luodaan uutta aivan kuten hindulaisuudessa

Vuosia sitten vieraili Suomessa intialainen pastori Ebenezer. Hän kertoi, että merkittävä osa Intian hindulaisista on mieleltään hyvin herkistyneitä uusille uskonnollisille vaikutuksille. Tällaisten ihmisten sielu on ikään kuin avoin ovi uusille uskon kohteille. Siksi hindulaisuudessa on niin monia jumalia ja suuri määrä uskoja ja tapoja palvoa jumalia.

Intialaispastori näytti valokuvia niihin aikoihin alkaneen uuden uskon kannattajien pitkstä kulkueesta. Joku oli kertonut vesipuhvelin synnyttäneen ihmislapsen. Vaikka kukaan ei ollut nähnyt puhvelia eikä lasta, sankat ihmisjoukot olivat jo liittyneet tähän uuteen uskoon ja liike laajeni sitä mukaa kuin tieto puhvelin synnyttämästä lapsesta levisi.

Toinen esimerkki uuden uskonnon synnystä Intiassa oli kuva pienestä temppelistä, jonka hindulainen isä oli taannoin pystyttänyt. Isä oli tyttärensä kanssa ollut edellisellä vuonna metsässä kävelemässä, kun käärme puri tyttöä niin, että hän kuoli. Tästä lapsesta tuli pian uusi hindulainen jumalatar, jota alettiin palvoa. Paikalle, missä käärme oli purrut lasta, isä pystytti temppelin. Siellä ympäristön ihmiset nyt käyvät rukoilemassa uutta hindulaista jumalataria.

Intiassa palvotaan jo entuudestaan miljoonia jumalia ja jumalattaria. Mutta näiden jumaluuksien määrä kasvaa silti jatkuvasti. Hindulaisilla ei ole mitään vaikeutta lisätä uusia jumalia entisten rinnalle.

Tämän takia myös kristillistä uskoa kunnioitetaan Intiassa. Monien hindujen mielestä Jeesus on yksi jumalolento muiden joukossa. Jeesuksen palvominen ei

herätä sen enempää huomiota kuin käärmeen pureman lapsen palvominen.

Lukuisia jumaluuksia ja jumalanpalvelumuotoja sallivassa ilmapiirissä on kuitenkin yksi raja. Sinä hetkenä kun hindulainen ymmärtää, että Jeesus ei ole vain yksi toisten jumalien rinnalla, vaan että *hän on ainoa* Pelastaja, silloin uskonnollisen avoimuus ja suvaitsevaisuus loppuu.

Vastaavanlaista ajattelua on havaittavissa kristikunnassa. Kun sielunvihollinen saa jotakin – mitä tahansa – tuoduksi uskon kohteeksi *Jeesuksen rinnalle*, hän on saanut ihmisen irti Vapahtajasta. Jokainen voi sielunvihollisen kannalta vapaasti uskoa Jeesukseen hindulaisella tavalla, siis jonkun muun uskon kohteen rinnalla, mutta ei ainoana Pelastajana. Tässä on raja.

Tässä suhteessa havainnollinen on uusjudaismi, oppi, jota viime aikoina on Suomeenkin tuotu. Sen mukaan *kristityille ei riitä uskon kautta saatava vanhurskaus*, vaan kristittyjen on lahjavanhurskauden lisäksi täytettävä juutalaisille aikanaan annetut säännöt. Kristus on Pelastaja vain niille, jotka noudattavat tooran ohjeita.

Tällainen oppi veti puoleensa jo alkukirkon kristittyjä erityisesti fariseusten piireistä. Fariseukset painottivat uskossaan voimakkaasti pietistisiä ihanteita, elämän hurskautta. Siitä syntyi uskonto: Jeesus oli tärkeä, mutta juutalaisten tapojen ja ylipäätään lain noudattaminen oli välttämätön ehto sille, että ihminen pelastuisi.

Hindulaisuuden tavoin kristinuskossakin syntyy koko ajan lisää uskomuksia entisten rinnalle. Mutta ”ei kukaan muu voi pelastaa kuin Hän” (Apt. 4:12).

Per-Olof Malk

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

”Uskon säilyttänyt” 2. Tim. 4:7



Tässä maailmassa Jumalan suurin ja parhain lahja meille ihmisille on usko Jeesukseen Kristukseen syntisten Sovittajana. Mikään ei ole sen tärkeämpää kuin tämän sisältöisen uskon lahjan vastaanottaminen ja säilyttäminen elämämme loppuun asti.

Ehkä jossakin elämämme vaiheessa usko Jeesukseen on tuntunut niin itsestään selvältä, ettemme koe sen säilyttämisessä mitään ongelmaa. Mutta vähitellen olemme ehkä huomanneet kuinka ajan henki, oma liha ja Saatana tekevät kaikkensa, ettemme enää tahdo kerskata yksinomaan meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä (Gal 6:14). Huomaamattamme uskomme on alkanut kohdistua johonkin muuhun kuin ristiinnaulittuun Jeesukseen. Emme enää koe tarvitsevamme kipeästi sovituksen sanaa.

Jumalan lahjoittamalla uskolla on yksi ainoa kohde, Jeesus Kristus ja yksi ainoa sisältö: ristiinnaulittu syntiemme sovittaja. Vain tämä usko tekee meille Jeesuksen tärkeimmäksi ajassa ja iäisyydessä. Silloin ei meille ole enää tärkeintä tunteemme, kokemuksemme ja aikaansaannoksemme. Vielä vähemmän haluamme pitää näiden merkkien avulla uskoamme oikeana.

Todellinen usko on alituista ja rohkeaa Jeesukseen katsomista. Siinä toteutuvat Johannes Kastajan sanat: ”Katso Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin.”

Säilytämme tuon Paavalin mainitsemman uskon vain silloin, kun katsomme Jeesuksen ristiin ja luotamme, että meidän rikkomuksemme lävistivät hänet ja meidän pahat tekomme ruhjoivat hänet. Siinä Kristus kärsi ainutkertaisen kuoleman meidän syntiemme tähden.

Hän antoi itsensä sovitushriksi. Nyt hän on vuoren varmasti syntiemme sovitus. Koska Jumala on näin lähettänyt Poikansa syntiemme sovitukseksi, se osoittaa, että Jumala todella rakastaa meitä.

Meidät on lunastettu ”Kristuksen, tuon virheettömän ja tahrattoman karitsan, kalliilla verellä” (1. Piet 1:19). Näin Jeesus on teurastettu ja verellään ostanut meidät Jumalalle. Emme tee väärin, jos pidämme tämän totena.

Jeesus kärsi rangaistuksen, jotta meillä olisi rauha Jumalan kanssa. Luotamme tähän, vaikka emme ehkä nyt koekaan mitään ihmeellistä rauhaa. Uskallamme kuitenkin pitää kiinni Raamatun lupauksesta, että Jumala on antanut meille anteeksi syntimme Kristuksen nimen tähden.

”Usko siis on mitä hellittämättömintä tähyämistä: se ei katso mihinkään muuhun kuin Kristukseen, synnin ja kuoleman voittajaan ja vanhurskauden, autuuden ja iankaikkisen elämän antajaan. Sen vuoksi Paavali kirjeissään melkein joka lauseessa esittää ja tähdentää Jeesusta Kristusta. Hän esittää hänet sanalla, häntä kun ei voida esittää muulla kuin sanalla, eikä muulla tavalla omistaa kuin sanaan uskoen” (Luther).

Olavi Peltola

Korjaus lehtemme viime numerossa 1/14 olleeseen Peltolan artikkelin taittovirheeseen:

Lehtemme edellisessä numerossa 1/14 oli opetusneuvos Olavi Peltolan kirjoituksen jälkiosaan lehden taittovaiheessa tullut kirjoitukseen kuulumaton osa toisesta kir-

joituksesta. Peltolan artikkelin loppu oli ”työntynyt” painoalueen ulkopuolelle.

Pahoittelemme virhettä. Julkaisemme Peltolan 1/14 artikkelin jälkiosan tässä:

”Jeesuksen keskustelussa samarialaisen naisen kanssa (Joh. 4:20-24) tulee esiin alkukielessä yhdeksän kertaa aivan erityinen sana. Raamatuissamme se on käännetty sanoilla ”kumartaa ja rukoilla”, ”rukoilla”, ”kumartaa” (KR 92), kumartaa rukoilla”, ”rukoilla”, ”kumartaa”, (KR 38), palvoa”, ”rukoilla” (Raamattu kansalle). Alkukieliseen sanaan sisältyy jopa merkitys ”suudella (jalkoja)”. Eikä tässä kaikki. Eräissä toisissa UT:n kohdissa sana on käännetty ”polvilleen langeten” tai ”maahan heittäytyen kunnioittaa” (Matt. 2:2,8; 8:2; 9:18; 20:20; Joh. 9:38; Apt. 10:25). Joka tapauksessa sana kuvaa suurta kunnioitusta ja nöyryyttä.

Tällainen sydämen asenne tulee hyvin esille Jesajan sanoissa: ”Köyhää minä katson, köyhää, hengeltään särkynyttä, sanani alla arkaa” (Jes. 66:2). Psalmista sanoo ehkä vielä voimakkaammin: ”Herra on lähellä niitä, joilla on särkynyt sydän, hän pelastaa ne, joilla on murtunut mieli” (Ps. 34:19).

Jääkö meille muuta mahdollisuutta kuin rukoilla virren sanoin: ”*Sä särje mun kivinen sydämeni... mua syntistä armahda, Herra!*” (vrt. virsi 159:4)?

Kunnioituksesta huolimatta Abraham rohkeni esittää Herralle avoimesti omat näkemyksensä. Hän ei vaatinut, hän vain toistuvasti kertoi, mitä ajatteli ja mitä toivoi.

Juuri tämä Abrahamin pitkittyvä oman näkemyksen esiin tuominen paljastaa, kuinka ihmeellisen armelias ja laupias Herra onkaan. Hän on sitä silloinkin, kun hän ottaa syntisen kiinni hänen synneistään. Jumala odottaa loppuun asti voidakseen armahtaa. ”Hän ei tahdo, että kukaan hukkuu, vaan että kaikki tulevat parannukseen” (2. Piet. 3:9). ”

”Vanhurskautettu on armosta saanut syntinsä anteeksi”

”He saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan” (Room. 3:24).

Raamattu on täynnä puhetta Jumalan armosta. Armo on vastakohta kaikelle sille, mitä ihminen itse voi ansaita. Armo on Jumalan lahja. Lahja taas on vain se, mikä ilmaiseksi annetaan. Tämä sisältyy käsitteeseen armo.

Tämän ansaitsemattoman armon suurin lahja syntiselle ihmiselle on syntien anteeksiantamus eli Raamatun toista sanontaa käyttäen, vanhurskaus. Vanhurskautettu Jumalan edessä on siis sellainen ihminen, joka on armosta saanut syntinsä anteeksi.

Tätä pelastuksen suurta lahjaa ei ihminen ole millään lailla itse ansaitsemassa eikä hän pysty siihen itse millään tavalla vaikuttamaan. Tässä eivät kelpaa mielenmuutokset, parannukset, rukoukset, uskot eikä mikään muu ihmisen puolelta ansioksi. Paraskin ihminen on luonnostansa ”Jumalan kirkkautta vaila”.

Kun kerran näin on, ja sen todistaa Jumalan sana ja uskovien kokemus todeksi, niin ei sovi meidän salaisestikaan sydämessämme laskea perustusta mihinkään muuhun pelastuskeinoon eikä tavoitella mitään muuta kuin yksin Jumalan pelastuskeinoa, joka on Kristus.

E.W. Pakkala (1878-1945) kirjassaan Iankaikkinen elämä, 1937.

Pakkalan vaikutus Suomessa oli viime vuosisadan puoliväliin asti hengellisesti niin suuri, että häntä kutsuttiin ”koko Suomen kappalaiseksi”.

Pelastussanoma on tarkoitettu syntisille ja kadotetuille ihmisille

Kun syvennyttävä ajattelu Vapahtajamme elämää ja kuolemaa, siinä huomaa paljon sellaista, joka on ristiriidassa sen kanssa, mitä ihminen luonnostaan ajattelisi Vapahtajan ja kuningasten kuninkaan elämään kuuluvan.

Jeesuksen aikakalaisille, jotka ajattelivat, että Jeesus tulisi Israelin kansalliseksi vapauttajaksi, oli täysin käsittämätöntä, että Jeesuksen ensimmäinen leposija oli halpa seimi. Sille taas, joka ajatteli, että Jeesus olisi ihmisten korkean moraalien ja korkean siveellisen elämän opettaja, saattoi tuntua oudolta, että Vapahtaja ei etsinyt aikansa moralistien, fariseusten, seuraan, vaan hän seurusteli sellaisten ihmisten kanssa, jotka olivat synnin tahraamia. Jeesus oli Sakkeuksen tuttava eikä hän kaihtanut puhua syntiseksi tunnetun naisen kanssa.

Merkkillinen on myös Jeesuksen ajallisen elämän päätös. Jeesuksen elämänsä ei päättynyt kunniakkaalla tavalla kun hänet ristiinnaulittiin rikoksentehtäjänä kuolemaan kahden murhamiehen väliin. Kun Golgatan päivä oli päättynyt, oli turha enää opetuslasten pohtia sitä, kuka heistä oli suurin.

Nämä ulkonaiset seikat Jeesuksen elämässä ja kuolemassa ovat ikään kuin vertauksia siitä, mitä hänen elämänsä ja kuolemansa *meille* merkitsevät. Enteenä Jeesuksen pelastussanomien luonteesta on se tosiasia, että ensimmäinen ihminen, jolle pelastussanoma annettiin, oli ryöväri.

Tässä on evankeliumin lähtökohta ja suunta: Pelastuksen sai ensimmäisenä sellainen ihminen, jonka elämä oli niin synnin ja rikosten tahraama, että hänen oli

katsottu ansainneen ankarimman sen ajan rangaistuksista.

Jeesus ei tullut parantamaan terveitä vaan sairaita. Hänen pelastussanomansa ei kuulunut – eikä se kuulu – synnittömille ja itsessään hyvillä ihmisillä, vaan *se on tarkoitettu syntisille ja kadotetuille*.

Tämä seikka, että ihmisen ajallinen ja iankaikkinen autuus on riippuvainen yksinomaan ristillä tapahtuneesta sovituksesta eikä mistään muusta, on jyrkästi ristiriidassa meidän järkemme kanssa. Ajatteleva ihminen käsittää asian aivan päinvastoin, nimittäin niin, että ihmisen on itse kasvatettava itsensä, omilla keinoillaan ja voimallaan vapauduttava synnistä, hänen on itse kohotettava siveellisyytensä yhä korkeammalle tasolle.

Ihmisen kohtalo iankaikkisuuden kannalta katsoen määräytyy tällä tavalla ajateltaessa yksinomaan sen mukaan, *millä tavalla hän on täällä ajassa elänyt ja vaeltanut, millä tavoin hän täällä ajassa on noudattanut Jumalan lakeja*.

Mutta kuinka voisi ihmisen kohtalo iankaikkisuuden kannalta katsoen määräytyä sen mukaan, miten hän täällä eli? Jos meidän elämämme asetetaan tarpeeksi kirkkaaseen valoon, niin jokaisen ihmisen elämän osoittautuu synnin tahraamaksi.

Ihmisen pelastus, ristin ihme, on suurin ihmeteko, mistä Pyhässä kirjassa kerrotaan. Kaikki muut Raamatun ihmeet ovat vähäisiä tämän ihmeen rinnalla. Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa.

*Aatos Alanen (1894-1974)
Toimi Helsingin yliopistossa
oikeustieteen professorina.*

Me pelastumme sen perusteella mitä Jeesus teki Golgatalla

Kristillisen uskon mukaan Jeesus on meidän Pelastajamme. Hän ei ole Pelastaja sen perusteella, mitä hän sanoi eikä sen perusteella, mitä hän oli, vaan sen perusteella, mitä *hän teki*. Hän ei ole Vapahtajamme sen tähden, että hänellä olisi kyky innostaa meitä elämään samankaltaista elämää kuin hän eli maailmassa. Hän on Vapahtajamme yksinomaan sen tähden, että hän otti meiltä pois ja pani päälleen hirvittävän syyllisyytemme. Syntimme hän kantoa. Siksi hän syyllisenä kuoli syntiemme tähden ristillä.

Tätä on kristinuskko. Tällainen on Kristuksen ristin kristillinen merkitys. Liberaalien on halventavaa puhua sovituksen ”teorioista”. Jumalan sana opettaa ristin merkityksen selkeästi. Emme tiedä sovituksista mitään ellemmme tunne Kristuksen kuoleman merkitystä meidän sijastamme.

Raamatun opetus on yksinkertainen. Me olemme ansainneet iankaikkisen kuoleman. Mutta Herra Jeesus Kristus – koska hän rakasti meitä – kuoli meidän sijastamme ristillä. Siinä ei ole mitään monimutkaista eikä epäselvää.

Tätä opetusta ei arvosteta sen tähden, että ihmisen syyllisyyttä pyhän Jumalan edessä ei käsitetä.

Kristus Jeesus kuoli meidän sijastamme juuri syyllisyytemme tähden, jotta hän voisi tuoda meidät Jumalan valtaistuimen eteen virheettöminä ja moitteettomina. Mikä äärettömän hyvä ajatus! Ellei tätä Kristuksen halua tulla maailmaan kuolemaan meidän sijastamme ymmärretä, ei ymmärretä kristinuskkoa.

Kun Kristuksen tekoa ei tarvita syyllisyyden tähden, voidaan Kristuksen teosta

ristillä sanoa mitä järkyttävimpiä asioita. Tapahtuma Golgatalla, joka on niin pyhä, että sen läheisyydessä kristityn sydän sulaa kiitollisuudesta, voi joillekin olla mitätön asia ja jopa vihan kohde.

Kristinuskko on siis riippuvainen siitä, mitä maailmassa kerran tapahtui. Kristinuskko pitäisi hylätä ellei tietynä hetkenä tietyssä paikassa tässä maailmanhistoriassa Jeesus olisi kuollut sijaisuhrina meidän syntiemme tähden.

Jos kristinuskko irrotetaan historiasta, ei enää ole olemassa evankeliumia. Evankeliumi-sanahan merkitsee hyvää uutista jostakin tapahtumasta historiassa. Evankeliumi ei esitä mitään sellaista, joka aina on tiedetty, vaan evankeliumi kertoo jotakin uutta, jotakin, joka tuo uuden tilanteen ihmiskunnalle.

Ihmiskunnan tilanne oli epätoivoinen synnin tähden, mutta Jumala on muuttanut tilanteen Jeesuksen Kristuksen sovituskuolemalla. Se on uutinen, se on evankeliumi.

Evankeliumin sisältö säilyy hyvänä uutisena ajan kulumisesta huolimatta. Sillä syntinen ihminen on riippuvainen Kristuksen sijaiskärsimyksestä joka päivä ja joka tunti. Sillä seikalla, että Kristus kuoli 2000 vuotta sitten, ei ole uutista vanhentavaa merkitystä. Sillä evankeliumi hämmentää sielua tuoreena uutisena joka hetki toistamalla, että Kristuksen kuolema oli kuolema ihmisten syntien tähden ja joka siihen uskoo, se pelastuu.

Ajatuksia J. G. Machenin (1881-1937) kirjasta Kristinuskko ja liberalismi, 1923.

Kirja kuuluu 100 merkittävimmän 1900-luvulla julkaistun kirjan joukkoon.

Poimintoja Osmo Tiililän pienestä vihkosesta

Mistä evankeliumissa oikein on kysymys?

”Vielä pari vuosikymmentä sitten olisimme kauhistuneet, jos meidät olisi kuljetettu nykyisille asumaisijoillemme näkemään ja kuulemaan, mitä nyt näemme ja kuulemme. Me elämme totisesti synnin hyökyjen keskellä. Mutta me elämme tämän kaiken keskellä rauhallisina sen sijaan, että meidän pitäisi olla sydänjuuriamme myöten hätääntyneitä nuoremme, kansamme ja oman itsemme tähden.

Osasyynä tilanteen kauhistavuuteen on vallanpitäjien käsitys ihmisluonnon kuvittelusta hyvydestä. Kunhan ihmiselle vain annetaan mahdollisimman paljon vapautta, hän muka kyllä itse osaa ohjata elämänsä.”

”Mutta nyt käännämme näkökulman. Jos ja kun synti tajutaan synniksi sen koko hirvittävytydessään – kaikki jumalanvastaisuushan on kadottavaa – voi puolestaan se, mistä evankeliumissa on kysymys, taas vallata mielet koko suuruudessaan ja autuudessaan. Niin Jumala rakasti tätä syntistä maailmaa, että lähetti ainoan Poikansa sen edestä kuolemaan. Se ei ollut synnin katsomista läpi sormien, ei synnin mitättömänä pitämistä, ei minkäänlaista yleistä armahdusta, jonka nojalla nyt saatettaisiin koko maailmaa sanoa Jumalan lasten maailmaksi ja ryöväreitä ja raiskaajia taivaan kansalaisiksi. Se ei ollut sitä, että Jumala hyväksyisi ihmiset sellaisinaan – ah, miten tätä harhaoppia nykyisin toisetaankaan! Tai että näiden tulisi ymmärtää antaa itse itselleen synti anteeksi.”

”Mitä se oli? Se oli synnin tuoman syyllisyyden suunnattoman painon ahdistamille, sielunsa pelastumisesta hätäileville, rukoileville ja anoville annettu jumalallinen päästö: sinun syntisi on Kristuksen,

Vapahtajan, pyhässä veressä upotettu meren syvyyteen, ole turvallisin mielin – mutta älä enää syntiä tee!

Kun Jumala päästää, ei kukaan voi sitoa. Päästetty siirretään suuren Vapahtajan vastaan ottaessaan sekä synnin syyllisyydestä että vallasta Jumalan lasten vapauteen, ei pois maailmasta ja sen kiusauksista vaan taistelemaan niitä vastaan ja voittamaan ne. Selkänojana on täydellinen anteeksiantamus, edessä Jumalan lasten suuri toivo, iankaikkinen elämä. Tästä on evankeliumissa kysymys.”

”Älä pidä evankeliumia itsestäänselvyytenä. Älä totu siihen. Älä totu usein kuulemiisi sanontoihin Jumalan armosta, rakkaudesta, huolenpidosta, kristityn ilosta ja rauhasta yms. Käsitähän toki, miten suunnaton asia on, että Jumala on ilmoittanut itsensä tämän planeettapahasen asukkailla. Miten suunnatonta, että hän on tänne lähettänyt ainoan Poikansa, ja että hän nyt antaa ihmistomuhiukkaselle sen arvon, että katsoo tämän puoleen, näkee tämän hädän, antaa synnin anteeksi ja ottaa kurjan huostaansa. Käsitähän, miten suunnattoman suuri tapahtuma oli meidän Herramme ylösnouseminen kuolleista ja sen nojalla saamasi toivo, miten suunnatonta täytyy kerran olla hänen paluunsa, kun hän tulee kirkkaudessaan.”

”Itsessään usein hyvin heikkona ja oman mitättömyytensä tunnossa Jumala on täällä lähimmäistensä keskellä. Hänestä säteilee kyyneltenkin läpi jotakin hyvin merkillistä, Kristuksen omaa kirkkautta, tänne pimeään maailmaan.”

Osmo Tiililä, 1971. Poiminnot pienin muutoksin Ceta Lehtniemi

"Palaa minun luokseni, minä olen lunastanut sinut."

Minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi kuin pilven, sinun syntisi kuin pilviverhon. Palaa minun luokseni, minä olen lunastanut sinut vapaaksi. Jes. 44:22.

Kuulkaa te kaikki onnettomat, joiden mielestä teidän kääntymyksenne, teidän murtumisenne, teidän katumuksenne, rukouksenne ja pyhityksenne ei koskaan ole sitä, mitä sen pitäisi olla, ja te, jotka sen tähden ette koskaan uskalla ottaa vastaan Kristuksessa olevaa täydellistä lohdutusta! Kuulkaa tässä, mitä Vapahtaja sanoo teille:

"Minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi kuin pilven, sinun syntisi kuin pilviverhon. Palaa minun luokseni, minä olen lunastanut sinut vapaaksi."

Oi, kunpa vain käsittäisimme Jumalan suuren lahjan! Kunpa käsittäisimme, mitä

näissä sanoissa on: "Minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi."

Tästä näen, että Jumala oli jo iankaikisuudessa päättänyt, että kaikki maailman synty piti siirtää yhden päälle ja että tämän yhden kuuliaisuudella ja kärsimyksellä piti synty sovittaa, pyyhkiä pois ja ottaa pois.

"Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi."

Tässä me näemme salaisuuden, sen, että *Kristuksen kuolemassa on syntien tuomitseva valta jo otettu pois*, "heitetty meren syvyyteen". Se ei siis enää voi olla mikään armon este. Sen tähden ei oikeastaan kehtää ihmistä tuomita synnin tähden. Vaan tuomio tulee sen takia, ettei ihminen ole tullut armovaltakuntaan.

C.O. Rosenius (1816-1868)

Särjettyä ruokoa ei Jumala muserra

"Sillä Herra hankkii oikeuden kansalensa ja armahtaa palvelijoitansa, koska hän näkee, että heidän voimansa on poissa ja että kaikki tyynni on lopussa" (5. Moos.32:36).

Jakeen loppu on alkukielessä muodossa "efesh, atsuur ve-azuur" Suora käännös olisi "nolla, pysäytetty ja hylätty" Tuon syvän merkityksen lainaan Risto Santalan kirjasta **Särkymisen siunaus**. Jos ihminen aidosti kokee näin, hän menee Jumalan eteen. Jumala ei sano: "Sinun ei pidä kokea noin." Hän sanoo: "Tule luokseni."

Ceta Lehtniemi



Miksi lain ja evankeliumin erottaminen hoitaa sielua?

Uskonpuhdistuksen merkittävistä opetussista vanhurskauttamisoppi oli tärkein; sen ymmärtämisen ja oikean käytön myötä kristikunta seisoo, sen epäselvyys ja väärä käyttö merkitsee kristikunnan kaatumista ja harhaan joutumista.

Vanhurskauttamisopin varjoon on jäänyt uskonpuhdistajien toinen suuri peruspilari. Se koskee *Raamatun koostumista laista ja evankeliumista*. Kyse on jokaiselle kristitylle tärkeästä hengellisen elämän perustasta. Calvin kirjoitti, että tietämättömyys Jumalan sanan luonteesta ja kykenemättömyys *erottaa* Jumalan sanassa laki ja evankeliumi on pääsyy siihen, että kristin-usko rapautuu ja siinä joudutaan harhaan.

Keskiajan roomalaiskatolisessa julistuksessa laki ja evankeliumi olivat niin toisiinsa *sekoitettuja*, että ihmisillä oli enimmäkseen sellainen käsitys, että Jeesus poikkesi Mooseksesta lähinnä siinä, että Jeesus oli ystävällisempi ja lempeämpi kuin Mooses. Jeesus pehmensi lakia niin, että siitä tuli ihmisille noudatettavissa oleva elämän ohjeisto.

Roomalaiskatolisuudessa evankeliumista oli tullut Mooseksen lakia helpompi *lain* versio. Laista oli tehty niin paljon Mooseksen lakia helpompi, että se tuntui täysin evankeliumilta entiseen ankaaraan lakiin verrattuna.

Roomalaiskatolisessa kirkossa evankeliumi esitettiin niin, että se teki *ihmiselle mahdolliseksi totella Jumalaa* ja sitä kautta muuttua paremmaksi ja lopulta kelvolliseksi Jumalalle.

Meidän aikanamme lakia ja evankeliumia opetetaan myös sekoitettuina toisiinsa, jolloin tulos on miedonnettua lakia.

Sellaisena se voidaan esittää ihmisille noudatettavaksi.

Näin julistetaan myös joissakin kaikin raamatullisimmiksi itseään pitävissä protestanttisissa kirkkoissa ja yhteisöissä eri puolilla maailmaa. Tämä johtuu julistajien ongelmista ymmärtää ja jäsentää oikein Jumalan sanan sisältöä. Mutta syynä sekavuuteen ovat myös kuulijat, joiden kyky erottaa laki ja evankeliumi on heikko. Uskonpuhdistuksen perilliset ovat huomattamattaan suurella määrällä palanneet takaisin roomalaiskatolisen opin periaatteisiin. Silloin huomio keskittyy ihmiseen ja hänen hurskauselämänsä.

Kaksi vanhurskautta

Evankeliumi ei kerro meille, että Jumala ojentaa meille apunsa, jotta *me itse* siten saavuttaisimme sellaisen elämänlaadun, joka kelpaa Jumalalle. *Evankeliumin tavoite ei ole omavanhurskaus vaan lahjavanhurskaus*. Siksi evankeliumi kertoo, että joku Toinen täytti lain meidän puolestamme ja kanto syntimme ja kärsi lain mukaisen rangaistuksen meidän sijastamme.

Kristuksen työn arvosta luovutaan ja hänen kuolemansa merkitys mitätöidään kun laki ja evankeliumi sekoitetaan. Silloin julistusta leimaavat kehotukset ja tehtävät, joihin meidän tulisi tarttua.

Se, mitä syntiset ihmiset kaikkina aikoina ovat tarvinneet – ja yhä tarvitsevat – on armon julistusta ilman kytkentöjä lakiin ja tekoihin. Emme tarvitse ohjausta siihen, mitä tekemällä me pelastumme. Tarvitsemme julistuksen siitä, että Jumala pelastaa meidät kun uskomme häneen.

Harhaopetusta kuullut kysyy: Mitä mi-

nun pitää tehdä, että pelastuisin? Hän elää tekemisen maailmassa. Pyhän Hengen valaisema syntinen pyytää: Kerro minulle, onko Jumala tehnyt mitään minun puolestani? En pysty pelastamaan itseäni. Mutta jos joku toinen on tehnyt jotakin minun puolestani, kerro se minulle.

Tämä ei tarkoita, että laki olisi merkityksetön. Tämä kaipaus avun saamiseksi syntyy juuri siten, että laki on säilytetty voimassa ja sen annetaan vaatia ihmiseltä sen mitä Jumala tahtoo. Lakia ei siis pidä madaltaa ja sillä tavalla purkaa vaikea tilanne, vaan silloin tulee Jumalan sanaan ja Kristuksen sijaiskuolemaan lujasti luottaen julistaa syntien anteeksiantamusta, jumalattoman vanhurskauttamista, sitä, että Jeesus on jo täyttänyt kaiken ja valmistanut sijaisuhrina syntiselle ihmiselle pääsyn iankaikkiseen elämään yksin uskosta.

Laki on pyhä, mutta jos se esitetään sellaisena kuin se on, syntinen ihminen vihaa sitä, koska se riistää ihmiseltä onnistumisen ja hyväksi tulemisen mahdollisuuden. Laki tuhoaa kaikki ihmisen yritykset elää parempaa elämää. Kun se on Jumalan Hengen käytössä, se näyttää rohkeasti ihmisille heissä olevan omavanhurskauden, omilla ponnistuksilla ja päätöksillä aikaansaadun näennäisen kelvollisuuden Jumalan edessä. Laki vaivaa lunastettuja koko heidän elämänsä ajan tuhoamalla heidän itse aikaansaamansa hurskauden.

Kun laki toimii näin, se vaikuttaa vastustajalta, joka tahtoo vain tuhota ihmisen parhaita pyrkimyksiä. Tämä on raivostuttavaa, tämä suututtaa, tämä saa aikaan lain selittämistä laimeammalla tavalla.

Lain lukeminen niin, että se vaikuttaa mahdolliselta toteuttaa, tuo toivoksi luultua lohdutusta ihmiselle. Tätä toivoa ihminen voi luulla evankeliumiksi. On tärkeää, että kristitty tietää, minkälainen muuttamaton laki on, jotta hän muistaisi sydänjuuriaan myöten, että hänen parhaimmatkin saavutuksensa ovat pyhän täydellisen Ju-

malan edessä kelvottomia verrattuna siihen, mitä Jumala laissaan vaatii.

Yksin armosta pelastettu

Yksin evankeliumi on Jumalan voima pelastukseksi. Laissa ei ole sitä Jumalan voimaa, mikä evankeliumissa on. Tänä aikana, kun voimasta paljon puhutaan ja voimaa paljon itselle toivotaan, ei pitäisi tyytyä korvikkeisiin, voimiin, jotka ovat kyvyttömiä pelastamaan syntisen ihmisen iankaikkiseen elämään. Siihen pystyy yksin evankeliumi, Jumalan armon julistus, syntien anteeksi saamisen ihme Jeesuksen Kristuksen ristinkuoleman tähden.

Näe tämä, ystäväni: *Laki näyttää synnin mutta ainoastaan evankeliumi antaa synnit anteeksi.* Laki näyttää, mitä pyhä elämä on ja mitä se sisältää ulkonaisesti ja sisäisesti. Mutta laki ei tee elämäämme pyhäksi eikä kenestäkään laille kuuliaisesta tule pyhää, vanhurskasta. Laki tekee syntisestä diagnoosin ja toteaa hänet kuolemanvakavasti syntisairaaksi, mutta vain evankeliumi vapauttaa syntisen syyllisyydestä sen tähden, että Kristus kuoli hänen sijaisenaan. Laki palvelee niitä, jotka ovat siinä käsityksessä että he ovat hyviä, vaikka eivät ole. Jumalan armon evankeliumi palvelee niitä, jotka tietävät, että he ovat pahoja, poissa Jumalan tahdosta.

Laki näyttää kuinka nopeasti jätämme Jumalan, evankeliumi osoittaa kuinka nopeasti Jumala tulee luoksemme meitä armahtamaan. Laki näyttää, että olemme turmeltuneempia ja syntisempiä ja kauempana Jumalan tahdosta kuin voimme koskaan omin päin kuvitella. Evankeliumi näyttää kuinka mittaamattoman suuri on Jumalan armo ja pelastus meitä varten. Laki vaatii, että olemme täydellisiä, evankeliumi lupaa kaikille uskoville täydellisen puhtauden ja nuhteettomuuden. Laki vaatii, että teemme kaiken, evankeliumi julistaa, että Jeesus teki jo kaiken.

Tästä kristitty tarvitsee toistuvasti tulla

muistutetuksi. Ihminen tarvitsee yhä uudelleen julistuksen siitä, että Jumala on Jumala, joka antaa anteeksi Kristuksen tähden.

Jumala näkee Poikansa sijaiskuoleman niin suunnattoman suurena ja merkittävänä, että sen arvo ylittää moninkertaisesti syntien merkityksen ja arvon. Jeesuksen sijaiskuolema oli suurempi teko kuin meidän pahimmat syntitekomme ovat. Jumala kunnioittaa Poikansa työtä suunnattomasti. Synnit, joita kristitty ei voi peittää eikä unohtaa, Jumala ei muista Poikansa sijaiskuoleman tähden. Golgatan ristillä Jumala ”tyhjensi” kaikki lain tuomiot Poikansa päälle, ihmisten sijaisen päälle, eikä Jumala tämän jälkeen lue uskoville syyksi heidän syntejään vaikka laki yhä on pienintä piirtoa myöten voimassa.

Jumalan työ Golgatalla ei ollut osaratkaisua meidän pelastamiseksi

Voi kun ihmiset rohkaistuisivat uskomaan Jumalan tekojen riittävyteen ja niiden luotettavuuteen! Kirkkojen, kirkkokuntien ja järjestöjen hengelliset tilaisuudet ovat niitä paikkoja ja tilanteita meidän yhteiskunnassamme, minne langenneiden ja väsyneiden ja eksyneiden ja kuormattujen pitäisi voida turvallisesti tulla ja sielä löytää armollinen Jumala, kuulla evankeliumia ja oppia elämään armosta. Osmo Tiirilä tapasi sanoa joskus: Kirkko on ole-massa sitä varten että täällä kuolla.

Mutta liian usein väsyneet ja langenneet ja armoa kaipaavat ja kuormatut jäävät ilman apua. Sen sijaan syntejään mu-rehtivan ja apua toivovan saattaa kokoustilla kohdata viihteellinen ohjelma, tango-messu tms. Jos jotakin syvällisempää jaetaan, voi se kenties olla elämänohjeiden jakamista ikään kuin julistajat olisivat jonkinlaisia elämänongelmien keskellä elävien ihmisten terapeutteja. Elämänohjeet

eivät kuitenkaan vapautta syyllisyydestä eikä niillä ole iäisyyteen kantavaa merkitystä kuulijoille. Siksi on tärkeää, että kun ihmiset ovat kuulleet, mitä heidän pitää tehdä ja miten heidän pitää elää, Jumala saa jossakin vaiheessa sanoa näille kuulijoille, että se, mitä heitä on pyydetty ja käsketty tehdä, on jo täytetty.

Liian harva näkee Pyhän Hengen valossa, että tällaisessa elämän ohjailussa on kysymys uudesta tavasta kertoa, miten pelastus voidaan ansaita omin voimin. Jos hengellisissä kokouksissa kuulee vain sen, mitä pitää tehdä ja miten tulee elää, kuulijat eivät ole kuulleet evankeliumia ja lähtevät pois ilman Jumalan armon tuntoa.

Kun Pyhä Henki valaisee lain sanoman Jumalan sanassa päivittäin kristitylle, hänellä säilyy tietoisuus omasta syyllisyydestään. Siinä valossa, joka tinkimättömästi näyttää kristitylle totuuden hänestä, ei-kristitty *ei voi* sanoa: Mennään jo rististä eteenpäin.

Ei, Pyhän Hengen valaisema kristitty sanoo sydämessään ja vakuuttaa sitä toisillekin: Meidän täytyy pysyä juuri tässä, ristin juurella, Lunastajamme ristin vierellä, sillä me tarvitsemme joka päivä evankeliumin sanaa, armon julistusta. Laki näyttää meistä koko ajan totuuden ja se on kauhea totuus. Me emme pysty täyttämään lakia. Siksi tarvitsemme Jumalan armoa syntimme peittävässä laajuudessa. Hän on meidät lunastanut, jotta meitä ei tuomittaisi viimeisenä päivänä. Ja tarvitsemme armoa riittävän kauan, itse asiassa pysyvästi ja jatkuvasti, sillä mitään muuta turvapaikkaa meillä ei ole. Armon alla kiitollisuus Jumalalle on loputon ja se jatkuu vielä taivaassa iankaikkisesti.

Per-Olof Malk

Katkelmia Evankeliumin opintoyhdistyksen tukijoiden ja vapaaehtoistyöntekijöiden opintopäivässä pidetystä alustuksesta 5.4.2014.

Nuorille aikuisille ja muillekin...**OPETUS**

Jeesus on turvakaupunkisi

”Noilla kahdella järkähtämättömällä sanallaan, joissa hän, Jumala ei voi valehdella, hän tahtoi rohkaista meitä, hänen turviinsa paenneita, ja kannustaa pitämään kiinni toivosta, joka on edessämme” (Hepr. 6:18).

Heprealaiskirjeen kirjoittaja viittaa tässä Jumalan Moosekselle antamaan määräykseen. Sen mukaan israelilaisten piti valita luvatusa maasta kuusi kaupunkia turvakaupungeiksi. Turvakaupunki oli paikka, johon tahattomasti toisen tappaneen henkilön tuli paeta mahdollista kostajaa. Tappaja oli turvassa turvakaupungissa.

Heprealaiskirjeen kirjoittaja tahtoo tässä ilmoittaa meille, että Kristus on meidän jokaisen turvakaupunki. Uskomalla Häneen syntiemme sovittajana me olemme paenneet Hänen turviinsa ja siksi me saamme elää turvallisesti kuin turvakau-pungissa.

Tässä on kyse pelastuksesta. Miten yksinkertaiseksi Jumala onkaan sen suunnitellut! Ihminen, joka suostuu näkemään oman köyhyytensä ja syntisyytensä ja tulee Jeesuksen luokse, saa elää. Huomaa, että tässä on samalla esitettyä koko Raamatun punainen lanka ja pääsanoma.

Vanhan testamentin turvakaupunkisäädös koski siis tahattomasti syntiä tehneitä ihmisiä. Mutta miten tämä koskee meitä, kun emme voi puolustella syntejämme tahattomuudella? Jos olemme rehellisiä niin tunnustamme, että synti aika ajoin houkuttaa meitä ja me kaadumme sen houkutusten ja voiman edessä.

Teemme siis syntiä tahallisesti vaikka se meitä surettaa ja aiheuttaa omantunnon tuskia. Lisäksi teemme syntiä Jumalan

tahtoa vastaan jatkuvasti myös tiedostamatta sitä.

Tuo säädös koskee juuri meitä siitä syystä, että Kristuksen sovitustyön tähden syntiä ei lueta meille. Teemme kyllä syntiä monin tavoin Jumalaa ja lähimmäisiämme kohtaan mutta Jumala on ne samat synnit laittanut jo 2 000 vuotta sitten Kristuksen harteille ja kärsittäväksi. Nyt Jumala näkee meidät – Jeesuksessa olevat – puhtaina ja pyhinä.

Turvakaupunki-säädöksessä on meille hyvin lohdullinen ja sielunhoidollinen ulottuvuus. Se kertoo meille, että tapahtuupa meille sitten mitä tapahtuukaan, Jeesuksen luokse saamme juosta rangaistusta ja Jumalan tuomiota karkuun. Hän on se turvakaupunki tai -paikka, jonne ei yllä Jumalan tuomio, eivät pimeyden vallat eikä mikään voima, joka voisi varastaa meiltä meidän pelastuksemme.

Turvapaikkaan paennut israelilainen sai olla huoleton mahdollisesta verikostajasta. Hän sai levätä ja luottaa siihen, että kaupungin sisäpuolella hän oli turvassa. Siellä ei tarvinnut tehdä mitään asiansa hyväksi, riitti kun hän oli muurien sisäpuolella.

Tämän saman levon saa kristitty omistaa Kristuksessa. Kun omatuntosi syyttää sinua synneistäsi, kun vihollinen pilkkaa uskonelämäsi laatua ja kun pelkäät Jumalan tuomiota, juokse Jeesuksen luokse suojaan. Pyydä Häntä avuksesi ja luota Häneen kaikessa ahdistuksessasi. Voit olla varma, että hän on suojamuuri ympärilläsi.

Jaakko Pirttiaho, nuorille aikuisille toimittamassaan e-mail-kirjeessä 18.2.14



Viime Kristus-juhlassa evankeliumia julistaneita.

10. valtakunnallinen Kristus-juhla Laukaassa 23.-24.8.2014.

Paikka: Sydän-Laukaan koulu, lukio ja liikuntahalli, Saralinnantie 3
(25 km Jyväskylästä pohjoiseen)

”Pelasta minut armosi tähden” (Ps. 6:5)

Juhlan tämänvuotinen *vierailijapuhuja* on Pentti Heinilä, joka johti ja teki lähetystyötä Itä-Euroopassa ja Neuvostoliitossa 20 vuotta aina vuoteen 1990 saakka. Sinä vuonna järjestettiin Lenin-hallissa Missio Leningrad, johon osallistui yli 65.000 ihmistä. Päivien päätyttyä vastuunkantajien juhlassa oli läsnä Neuvostoliiton kirkkojen korkeinta johtoa, kaupunginjohtaja, Lenin-hallin johtaja, television johtaja ja muita venäläisiä vaikuttajia. Juhlassa Pentti Heinilälle ojennettiin kiitoslahja. Hän tulkitsi lahjan kirkonjohtajien viestiksi: ”Anteeksi, ettemme silloin uskaltaneet ryhtyä yhteistyöhön kanssanne. Kiitos että olitte vainojen aikana liikkeellä.”

Kristus-juhlan aikana *majoitusta tarvitsevat* voivat ottaa yhteyttä hotelli Vuolakkeeseen puh. (014) 833 002. Esimerkkejä muista majoituspai-koista, joissa vieraamme viime vuosina ovat yöpyneet: Hotelli *Peurunka* puh. 020 751 601 ja Suolahdessa hotelli *Keitele* puh. 020 751 4650. Mökkejä mm. *Pietilän lomamökit* ja *Ylä-Sarikon mökit*. Jyväskylässä useita hotelleja.

Valitamme, että lehtemme edellisessä numerossa hotelli Vuolakkeen puhelinnumerossa oli virhe. Oikea numero on siis (014) 833 002.

**Suomen Evankeliumikoulu Yhteistyöryhmä
Evankeliumin opintoyhdistys Armo riittää -lehti**





SUOMEN EVANKELIUMIKOULU

EVANKELIUMIN OPINTOYHDISTYS RY

Postiosoite: PL 17, 05831 Hyvinkää
Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10-15)
Sähköpostiosoite: evank@evank.org

Yhteystiedot

Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk
Opetustyön sihteeri: Jaakko Pirttiaho,
 P. 050 338 5116; jaakko.pirttiaho@evank.org
Toimistonhoitaja: Ari Korhonen
 P. 045 176 2225; ari.korhonen@evank.org

Sielunhoidollista keskusteluapua:

- Hammaslääk. Ceta Lehtniemi,
ceta.lehtniemi@fimnet.fi
- Opett. Maire Lyytinen, p. 040 827 7119,
mairelyytinen1@gmail.com
- Sairaankuljettaja Heikki Mäkelä, p. 0400 798843,
heikkimakela@gmail.com
- Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859,
rovasti.peltola@gmail.com
- Tri Paavo Suihkonen, p. 040 523 3928

Maksut: FI78 4260 1220 0687 82

EVANKELIUMIKOULU NETISSÄ

Kristus-keskeinen opintopaikka netissä.

www.evank.org - webmaster Petri Malk

Runsaasti opetusmateriaalia, mm. 250 raamattu-luento luettavissa/ kuunneltavissa.
 Luentoja myös CD-äänitteillä postimyynnissämme.

Tietotekniikka: Petri Malk, Timo Hankkila, Ari Korhonen.

Armo riittää Hengellinen lukemisto

11. vuosikerta. Lehti on ystävien ylläpitämä ja tilaajille maksuton. Ilmestyy parillisina kuukausina.

Julkaisija: Evankeliumin opintoyhdistys ry

Tilaukset ja tilauksia koskevat muutokset:

Liisa Malk, puh. (019) 41 42 43,
 postitse PL 17, 05831 Hyvinkää
 Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava ja taitto: Per-Olof Malk

ISSN 1797-2477 (Painettu)

ISSN 1797-2493 (Verkkolehti)

Kaikki aiemmin julkaistut Armo riittää -lehden numerot ovat luettavissa Evankeliumikoulun sivuilla os. www.evank.org.

Suomen Evankeliumikoulu -nuoret aikuiset

NA-raamattuleirejä. Yhteyshenkilö Jaakko Pirttiaho,
jaakko.pirttiaho@evank.org, puh. 050 338 5116

Luento-CD - ja kirja-postimyynti

Edullisia hyviä kirjoja sekä CD:lle tallennettuja raamattuluentoja postimyynnimme kautta.

Myyntivastaava: Ari Korhonen.

Tilaukset os. tilaukset@evank.org. (Tilauksia voi tehdä myös edelleen soittamalla yhdistyksen toimistoon.)

Paino: Suomen Printman Oy, Hyvinkää 2014



Ceta Lehtniemen hartauskirja *Armon hetkiä* (30 s.) 12 e plus postimaksu sekä taidekortteja. Kortit myydään ilman kuoria postitussyistä johtuen. Pyynnöstä saa myös kuoren hintaan 0,25 e. Yhteystiedot: ceta.lehtniemi@fimnet.fi



ME6 1

EVOP
PL 17
05831

Hyvinkää, Finland

Pois pyyhitty synti

Ihminen kulkee varjojen maassa. Ajoittain auringon peittävät puut. Toisinaan aurinko jää pilvien taakse. Synti on varjo, joka peittää näkyvistämme Jumalan hyvyyden.

Pimeyden varjot saartavat meidät. Ne estävät meitä pääsemästä valoon. Menneisyyden epäonnistumiset ja väärät valinnat palaavat mieleen ja muistuttavat mieleemme, millaisia me pohjimmiltaan olemme. Tämän päivän teot, tekemättömyys, ajatukset ja sanat osoittavat pahuuden pysyvän meissä kiinni. Synti painaa omaatuntoa.

Elämämme suurin ongelma on synti. Usein me näemme synnin lähimmäisemme toiminnassa. Mutta uskallammeko kohdata sen itsessämme? Raamattu todistaa, että olemme kääntyneet pois Jumalasta. Olemme kääntyneet pois lähimmäisistämme. Olemme alkaneet etsiä sitä, minkä luulemme kuuluvan itsellemme.

Käännyttyämme pois Jumalasta ja lähimmäisistä olemme ryhtyneet palvelemaan itseämme. Olemme tehneet itsestämme epäjumalan, jota palvomme ja palvelemme. Tätä pahuutta ei poisteta hurskaalla elämällä ja moraalin kohennuksella.

Jeesuksen elämä maan päällä osoittaa, millainen on terve suhde Jumalaan ja lähimmäiseen. Jeesus ei elänyt itseään var-

ten. Hän palveli lähimmäisiä. Hän rakasti jokaista, jonka hän kohtasi.

Näin Jeesus antaa meille esimerkin hyvästä, Jumalan tahdon mukaisesta elämästä. Näin hän samalla osoittaa, missä asioissa me olemme vajavaisia: missä emme täytä lakia.

Mutta sen sijaan, että tyydyimme tarkastelemaan Jeesusta esimerkkinä täydellisestä lähimmäisrakkaudesta, vielä väkivämpää Jeesuksen elämässä on se, mitä hän on tehnyt meidän pelastukseksimme. Jeesus oli meidän sijaisemme. Hän eli täydellisen elämän. Hän kantoi meidän syntimme ja syyllisyytemme taakan. Hän kärsi rangaistuksen, että me saisimme rauhan Jumalan kanssa.

Pääsiäisaamun ylösnousemus osoittaa, että synti on voitettu. Tyhjä hauta kertoo siitä, että Jeesuksen kuolema riittää Jumalalle meidän sovituksesi. Jeesus lunasti meidät synnin ja kuoleman vallasta.

Jumala antaa meille Poikansa tähden anteeksi. Anteeksiantamus on uusi alku, jonka Jumala antaa meille tänään. Saamme lähteä liikkeelle tyhjältä haudalta, joka todistaa Kristuksen työn sinun puolestasi olevan täydellinen ja riittävä. Pääsiäisaamusi olkoon tänään.

Markus Malk